

Nebeský Jeruzalém a Mistři esoterního křesťanství

Sergej O. Prokofjev

Spojení anthroposofie s mystérii svatého Grálu, nás může dovést ještě dál ve zjištění, jak je esoterika spojena s vedením lidstva k jeho duchovnímu cíli, jenž je označen v závěru Janova „Zjevení“ jako Nebeský Jeruzalém. V duchovní vědě to odpovídá příštímu kosmickému stavu naší Země, stavu Jupiteru, až lidstvo jako celek dospěje ke stupni andělů, a bude tak přijato do hierarchického celku našeho kosmu.

Rudolf Steiner odkázal na spojení svatého Grálu s Novým Jeruzalémem, když v roce 1924 hraběnce Keyserlingk říkal následující slova: „Nový Jeruzalém, o kterém mluví bible, je věčný vzor toho, jak to bude vypadat v budoucnosti, a projevuje se nyní v duchovním světě jako hrad Grálu.“ Proto je nakonec důležité navrátit se k tomuto „věčnému vzoru“, k němuž vedou moderní grálská mystéria.

V Janově „Zjevení“ je Nový Jeruzalém popisován jako město obklopené vysokými hradbami: a „hradby města byly postaveny na dvanácti základních kamenech a na nich bylo dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránkových“ (Zj 21,14). Každý tento základní kámen byl ozdoben vzácnými kameny neboli „drahokamy“, jejichž počet byl dvanáct (Zj 21,19 - 20). Tato imaginace budoucího kosmu odkazuje na skutečnost, že vznikne z dvanácti příkladných činů, to znamená z dvanácti svobodných, tvůrčích činů křesťanských zasvěcenců vedoucích pozemský vývoj (služebníků Beránkových), z nichž se každý, jako jedinečný drahokam,²⁶² stane částí základů Nového Jeruzaléma. Na každém z dvanácti základních kamenů hradeb jsou brány (jejichž počet je opět dvanáct), které se otevírají na každou světovou stranu (Zj 21,13), a každou bránu střeží anděl (Zj 21,12). Dvanáct bran tak tvoří cesty, po nichž povede dvanáct vedoucích zasvěcenců lidstvo do Nového Jeruzaléma, to znamená ty lidské individuality, které s nimi chtějí spolupracovat na stavbě Nebeského města. Dvanáct andělů střežících dvanáct bran je odkazem na to, že všichni zasvěcenci, kteří k nim patří, stojí na stupni bodhisattvů, to znamená, že mohou vědomě spolupracovat s vyššími hierarchickými bytostmi.

Musíme zde ovšem poukázat na to, že imaginace Nového Jeruzaléma se v tomto smyslu liší od imaginace okruhu bodhisattvů. Neboť z dvanácti bodhisattvů splnilo své poslání v lidstvu šest už v předkřesťanských dobách (viz např. přednáška z 25. října 1909 v GA 116) a už se podobně jako poslední z nich, Gautama Buddha, na Zemi nevtělí. Tyto vztahy se ale, opravdu je to třeba takto říci, zásadně změnilo po

mystériu na Golgotě, když se přeneslo duchovní centrum našeho kosmu ze Slunce na Zemi. Proto se bodhisattvové, počínající Maitreya bodhisattvou, který bude prvním z šesti křesťanských bodhisattvů (to znamená těch, kteří dosáhnou stupně buddhy po mystériu Golgoty), budou všichni opakovaně vtělovat na Zemi i poté, co vystoupí na stupeň buddhy. Ačkoli pro jejich další pozemské inkarnace neexistuje absolutně žádná nutnost, budou opakovaně přicházet na Zemi, aby nabídli lidstvu další pomoc, a proto v tomto ohledu půjdou cestou napodobení Krista.

Co se týká Nového Jeruzalému, ten může vzniknout v duchovních světech jen díky úsilí lidských bytostí v pozemských inkarnacích z jejich vlastní morální intuice. Proto se na tomto vzniku budou bezprostředně podílet i ti bodhisattvové, kteří patřili od nejstarších dob k jejich vysoké lóži. Z těch je v současnosti na cestě stát se buddhou jen Maitreya bodhisattva. Ostatních šest už nevstoupí do tohoto úkolu jako „východní“ bodhisattvové, protože by museli jít cestou „Ábela-Seta“ shora dolů, ale půjdou cestou „Kainova proudu“, tedy zdola vzhůru. Vzhledem k tomu, co jsme už řekli v první části této knihy o sedmi vedoucích Mistrech esoterického křesťanství, budou jména dalších šesti bodhisattvů tato:

Christian Rosenkreutz

Mistr Ježíš

Manes/Parsifal

Skythianos Novalis

Rudolf Steiner

Vrátíme-li se k procesu budování Nebeského Jeruzalému, je nyní možné charakterizovat první tři „kameny“ neboli „drahokamy“, které už zasvěcenci přinesli do jeho základů, následujícím způsobem.

První z těchto drahokamů, o nichž se vypráví v mnoha středověkých legendách o svátém Grálu, získal z duchovního světa Titurel, kde byl od mystéria Golgoty jako číše nesoucí tuto substanci a jako živoucí vzpomínka na mystérium Golgoty pod ochranou andělů. Ve svém eposu o Parsifalovi zmiňuje Wolfram von Eschenbach tento „kámen“ na několika místech, když přímo uvádí, že tento aspekt souvisí s budováním Nového Jeruzalému. Aby mohl sloužit svátému Grálu, vybuodoval Titurel dobře opevněný hrad a založil bratrstvo strážců svaté číše, to znamená, že svěřil Grál do péče svých žáků, jejichž úkolem bylo vnášet tento impuls do světa. Parsifal je dědicem a naplňovatelem tohoto impulsu. Co vykonal Titurel z nadsmyslových sil, v

tom pokračoval Parsifal jako čistě lidský zasvěcenec, když se stal strážcem prvního z dvanácti „kamenů“ nebo „drahokamů“ Nového Jeruzalému.

Druhý kámen, který byl položen do základů Nového Jeruzalému, byl „kámen mudrců“. Christian Rosenkreutz vytvořil a předal tento kámen svým žákům, aby na sobě mohli vnitřně pracovat, a tak se stal v jejich duších skutečností. Práci na tomto vytváření začal Christian Rosenkreutz během svého zasvěcení v 13. století (viz GA 130, 27. 9.1911) a vyvrcholila pak v jeho zasvěcení v roce 1459, kdy on sám byl označován jako „rytíř zlatého kamene“ (GA 99, 22. 3- 1907) nebo „rytíř kamene mudrců“.

Třetí kámen do základů Nového Jeruzalému vytvořil Rudolf Steiner na Vánočním sjezdu a předal ho svým žákům k další práci (vložit ho do jejich srdcí) jako cestu, která má přinést splnění základního úkolu Země.

Proto má Nebeský Jeruzalém v přítomnosti v základech tři „kamene“, z nichž je ten první spojen přímo s mystériem Golgoty, zatímco oba další odpovídají svou vnitřní esencí a duchovními úkoly už čtvrté a páté poatlantské epoše. Tyto tři „kamene“ stráží v duchovním světě tyto zasvěcenci: první „kámen“ stráží Parsifal (nejpokročilejší žák Titurelův), druhý Christian Rosenkreutz a třetí Rudolf Steiner. Charakteristickým znamením přechodu od jednoho kamene k dalšímu je doba podobná „pralaji“, v níž přechází samotný kámen do duchovního světa a tam se dostává do péče andělů. Neboť další kámen - stejně jako ty předcházející - musí být opět výsledkem svobodného „tvoření z ničeho“, aby v každém případě přinesl do Nebeského Jeruzalému zcela novou kvalitu.

V tom, co zde bylo řečeno, spočívá další klíč k pochopení imaginace, kterou jsme už v této knize zmínili, a sice v obrazu toho, že u Kristova obětního oltáře v duchovním světě stojí Christian Rosenkreutz a Rudolf Steiner. Jeden stojí u oltáře jako tvůrce „kamene mudrců“ a druhý jako tvůrce „kamene lásky“.

Ostatních devět „kamenů“, které mají být v základech Nového Jeruzalému, musí připravit další vedoucí křesťanští zasvěcenci během šesté a sedmé epochy poatlantského vývoje a dále během dalších sedmi epoch, které ukončí velké období, jež bude následovat po „válce všech proti všem“.

Existuje možnost, kterou zde můžeme naznačit, že další „kámen“ bude přidán do základů Nového Jeruzalému přibližně v polovině šesté kulturní epochy, a sice budoucím prvním křesťanským buddhou, tedy Maitreya bodhisattvou, který se pozvedne na stupeň buddhy kolem roku 4400 po Kristu. Podle Rudolfa Steinera přinese na Zemi novou schopnost „slova“, které bude působit na lidské bytosti „magicko-morální silou“. Bude k lidem promlouvat slovy, která „budou přímo magicky do lidských duší vnášet podstatu mystéria Golgoty“ (GA 130, 3.12. 1911).

Tímto způsobem vytvoří Maitreya Buddha definitivní spojení mezi moralitou a intelektu- alitou v pozemském vývoji, čímž se zcela promění celý morální svět lidí a nastoupí „věk morality“, jak je označován ve starých proroctvích budoucí „zlatý věk“ (tamtéž).

V závěrečné, sedmé kulturní epoše, až dosáhne boj se zlem v lidstvu v průběhu „války všech proti všem“ svého vrcholu, vytvoří další „kámen“ Nového Jeruzalému Mánes (Parsifal) během proměny zla v dobro a položí ho do jeho základů, což umožní lidstvu přechod do nové velké periody pozemského vývoje (do šesté velké periody). Proto říká Rudolf Steiner: „Mánes chce vytvořit duchovní proud přesahující rosikrucianství, proud, který jde dál než proud rosikrucianů. Tento Mánesův proud směřuje až k šesté kořenové rase [tedy k šesté velké periodě], která se připravuje už od založení křesťanství“ (GA 93,11.11.1904).

A dalším Mistrem, který položí základy pro první epochu šesté velké periody, bude Mistr Ježíš, který byl ve své inkarnaci jako Zarathustra zakladatelem druhé poatlantské epochy, v níž se lidstvo vydalo definitivně cestou do světa hmoty. Nyní bude Zarathustrovým úkolem položit základní „kámen“, který lze označit jako počátek celkového produchovnění lidstva silami Krista, kterému se na rozhraní věků zcela obětoval. Na dalším stupni pak položí svůj „kámen“ do základů Nového Jeruzalému Mistr Skythianos a poté také další Mistři, kteří ještě zůstávají.

Proto bude dvanáct „kamenů“, které budou použity pro základy Nebeského Jeruzalému, ve své celistvosti představovat celý vývoj lidstva od mystéria Golgoty (celý proces výstavby Nového Jeruzalému vychází z této události, jež je spojena zejména s prvním „kamenem“) až k počátku posledního definitivního produchovnění Země na konci šesté velké periody, kdy nastane její nové spojení se Sluncem.

Skutečnost, že prvním z dvanácti „kamenů“ Nového Jeruzalému je jaspis, poukazuje na spojení prvního „kamene“ se svátým Grálem v Janově „Zjevení“: „První základní kámen je jaspis“ (Zj 21,19), to znamená kámen, z něhož byl vytvořen svátý Grál. Rudolf Steiner o tom říká: „Svatou číši Grálu z jaspisu, kterou použil Kristus, když lámal chléb [při Poslední večeři], do níž zachytil Josef z Arimatie krev z Ježíšových ran, a jež v sobě tedy ukryla tajemství Golgoty, přijali andělé - tak se praví v legendě - do své péče, a když Titurel vybudoval grálský hrad, mohli ji předat lidem, kteří na to už byli připraveni“ (GA 26, strana 211). Na to, že tento první „kámen“ nesl ještě nadlidský charakter, se v Janově „Zjevení“ poukazuje skutečností, že z jaspisu není vytvořen jen první z dvanácti základních kamenů Nového Jeruzalému, ale také hradby, které ho obklopují a které mohou být změřeny mírou, jež má jak lidský, tak i andělský původ. „A změřil i hradbu a bylo to sto čtyřicet čtyři loket lidskou mírou, kterou použil anděl. A hradby byly postaveny z jaspisu“ (Zj 21,17 - 18). Na těchto slovech je také pozoruhodné, že je zmíněno číslo 144 (12 krát 12). V Janově „Zjevení“ se toto číslo

objevuje tehdy, když se zmiňuje sto čtyřicet čtyři tisíc spravedlivých, kteří byli označeni Bohem, dvanáct tisíc z každého izraelského kmene (viz Zj 7,4). V Novém Jeruzalému jsou napsána jména dvanácti kmenů na jeho dvanácti branách, to znamená, že každou z nich vstoupí do nebeského města dvanáct tisíc spravedlivých, kteří budou následovat jednoho z dvanácti učitelů. (Z tohoto hlediska není bez významu, že v době Vánočního sjezdu měla Anthroposofická společnost dvanáct tisíc členů a Rudolf Steiner osobně podepsal každý členský průkaz - viz GA 260a.) Navíc se ještě toto symbolické číslo vztahuje na dvanáct aspektů každého z dvanácti „kamenů“, které tvoří základ Nového Jeruzalému, to znamená, že je zapotřebí nejméně dvanácti esoterických žáků, aby vznikla odpovídající část hradeb. A také existuje dvanáct rytířů svátého Grálu a dvanáct zasvěcených žáků Christiana Rosenkreutze (které zasvětil už na počátku svého působení a pak se stali jeho prvními žáky: viz GA 130, 27. 9. 1911). A nakonec měla mít Třetí třída Michaelovy školy - pokud by měl Rudolf Steiner možnost ji založit - dvanáct členů (viz GA 260a).

Rovněž je třeba poznamenat, že tři stupně, které zmiňuje popis Nového Jeruzalému - dvanáct izraelských kmenů, dvanáct apoštolů Beránkových a dvanáct andělů -, odpovídají třem obdobím pozemského vývoje, které jsou pod vedením sil Otce, Syna a Ducha Svatého. Tím se poukazuje na to, že nejlepší plody těchto tří období budou přijaty do Nového Jeruzalému jako různé elementy jeho architektury.

V popisu Nového Jeruzalému je jaspis zmíněn třikrát, neboť jsou z něj vytvořeny nejen hradby a první základní kámen, ale také lesk tohoto města „se podobal... jaspisu“ (Zj 21,11). Ale toto zářivé světlo nebylo podobné obyčejnému jaspisu, ale křišťálovému jaspisu, to znamená, že byl zcela průhledný a byl schopen nejen světlo zachycovat, ale také ho vyzařovat. V jedné grálské legendě se praví, že posvátná číše byla vytvořena z křišťálu. V Janově „Zjevení“ se to popisuje takto: „Jeho jas se podobal nejvzácnějšímu drahokamu, křišťálovému jaspisu“ (tamtéž; překlad E. Bock). Tak je možno říci: „Křišťálový jaspis“, který je zmíněn v Janově „Zjevení“, je mezi ostatními dvanácti „kameny“ nebo drahokamy, které ho obklopují, tím třináctým, z něhož všechny ostatní získávají svou sílu. Vyzařuje do Nového Jeruzalému své světlo a je svou podstatou vzorem všem ostatním dvanácti „kamenům“, které v té době musejí tvořit jeho základ. Tento nebeský vzor všech „kamenů“ se opět odráží v prvním „kameni“ tohoto okruhu dvanácti, který je právě zhotoven z jaspisu. Ale tento jaspis není křišťálový, ale je to obyčejný jaspis, to znamená, že je schopen přijmout duchovní světlo a nést ho v sobě, ale ne ho vyzařovat. Tím se tento první „kámen“ jeví tak, jako by byl „reprezentantem“ vyššího „křišťálového jaspisu“ v pozemském vývoji.

Skutečnost, že tento „křišťálový“ jaspis nevytvořil Titurel, ale získal ho od andělů, je odkazem na jeho nadlidský charakter. (V Novém Jeruzalému vystupuje nad městem jako nebeské těleso.) Teprve když ho převzal Parsifal, stal se tento „kámen“ „lidským“

jaspisem, to znamená, že se stal prvním 7 dvanácti základních kamenů Nového Jeruzalému. Proto je také spojovacím článkem mezi nadlidským a lidským vývojem a současně prvním krokem k tomu, aby z něho vznikl Nový Jeruzalém.

Každý další stavební „kámen“ Nového Jeruzalému se od všech ostatních úplně liší a v každém případě představuje nejvyšší výraz jedinečného, individuálního poslání svého tvůrce. A právě tak se liší i duchovní cesta, která vede k jeho vzniku. Tak bylo vytvoření „kamene mudrců“ Christianem Rosenkreutzem možné jen jako výsledek jeho zvláštního zasvěcení ve 13. století a odpovídá zcela charakteru 4. kulturní epochy, tedy epochy duše rozumové neboli uvažující. Rudolf Steiner o tomto zasvěcení říká, že „[bylo] událostí, která může nastat v dějinách [lidstva] jen jedenkrát“ (GA 130, 27. 9.1911). Důvodem je to, že nastala v té epoše, kdy se odehrála centrální událost pozemského vývoje, mystérium Golgoty. Předání svátého Grálu knězi Janovi, „Parsifalovu nástupci“, jehož říše - podle legendy - ležena na Východě, to znamená v duchovním světě (GA 149, 2. 1. 1914), poukazuje na přechod od prvního „kamene“ k druhému. Za tímto obrazem kněze Jana se skrývá individualita budoucího Christiana Rosenkreutze (znovuzrozeného evangelisty Jana) - prvního strážce tajemství Grálu, jehož nástupci se sami nazývali Janovi křesťané. Rudolf Steiner říká o těchto nástupcích tato slova: „Ti, kteří se nazývali Janovi křesťané a jejichž symbolem byl kříž s růžemi, říkali: Strážili jsme právě to, co se zrodilo pro lidstvo jako tajemství o vyšším Já tohoto lidstva. To ochraňovalo ono malé společenství lidí, kteří vzešli z rosikrucianství. Tato kontinuita je naznačena obrazně takto: Ona posvátná číše, z níž jedl a pil Kristus Ježíš se svými učedníky, která se nazývá „svátým Grálem“ a do níž zachytil Josef z Arimatie krev, jež vytékala z ran, to je ona číše, jak se vypráví, kterou přinesli do Evropy andělé. Byl pro ni vystavěn chrám a strážci toho, co bylo v této nádobě, to znamená toho, co tvořilo podstatu znovuzrozeného Boha, byli rosikruciané. V lidstvu zavládlo mystérium znovuzrozeného Boha: to je mystérium Grálu“ (GA 112, 24. 6. 1909). Aby Rudolf Steiner více zdůraznil spojení a duchovní návaznost mezi proudem Grálu a proudem rosikrucianství, říká dále v téže přednášce: „A kdo zná tajemství svátého Grálu, ten ví, že ze dřeva kříže vzešel nový život, nesmrtelné Já, které symbolizují růže na černém dřevě kříže. Tak je tajemství kříže s růžemi něčím, co lze chápat jako pokračování Janova evangelia“ (tamtéž).

Proto existuje pro každou kulturní epochu mezi Mistry esoterického křesťanství (staviteli Nového Jeruzalému) určitý strážce Grálu, který jedná jako duchovní vůdce a je v té době hlavním reprezentantem svých zvláštních duchovních sil, to znamená oněch sil, které musí lidstvo v odpovídající epoše v sobě samo vyvinout. Z toho vyplývá, že „základní kámen“ Vánočního sjezdu, tak jak byl vytvořen v epoše duše vědomé, je v esoterickém smyslu jejím Grálem, s nímž jsou v naší době spojena všechna mystéria esoterického (Janova) křesťanství. A jejich zakladatel Rudolf Steiner, je strážcem Grálu páté poatlantské epochy.²¹¹ Proto je ze všech dvanácti „kamenů“

Nového Jeruzalému - neboli (což je totéž) tvůrčích činů velkých zasvěcenců v grálských mystériích (s výjimkou prvního „kamene“, který nebyl vytvořen lidskou bytostí, ale byl seslán shůry) - pro lidstvo zvláště důležitý třetí „kámen“. Protože vyjadřuje nejvyšší esenci páté poatlantské epochy - tedy té nejdůležitější epochy jak pro vývoj Země, tak i pro vývojový proces individuálního Já. Neboť v páté epoše se poprvé každému člověku otevírá možnost podílet se vědomě na plnění pravého poslání Země: na proměně moudrosti v lásku prostřednictvím svobodného tvůrčího činu lidského Já.

Východisko této cesty představuje Filosofie svobody, tato první michaelská (sluneční) kniha, která vznikla zcela ze sil duše vědomé, to znamená ze schopností individuálního lidského Já a také dává praktický návod, jak lze podle ní postupovat. Pokud člověk aktivně prochází vylíčenou cestou, pak ho přivede k setkání se „základním kamenem lásky“ jakožto praktickému okultnímu výsledku. První část této knihy se zabývá lidským prožitkem svobody v intuitivním myšlení, zatímco její druhá část těmi činy, které z toho vyplývají - protože vznikly z morální intuice - a stávají se pak ve světě nejčistším činem z lásky. Za nejvyšší vzor takového ideálu svobody a lásky, tedy konečného cíle lidstva na cestě k desáté hierarchii (viz GA 110,18. 4.1909-11), je třeba považovat obětní Kristův čin na Golgotě, který teprve lidem umožnil duchovní cestu Filosofie svobody.

Proto Rudolf Steiner sám spojuje principy svobody a lásky, které tvoří základy budoucího lidstva, s Kristovou obětí-. „Že můžeme být svobodnými bytostmi, za to vděčíme božskému činu z lásky. Jako lidé se smíme cítit svobodnými bytostmi, ale nikdy nesmíme zapomenout, že za tuto svobodu vděčíme Božímu činu z lásky“ (GA 131, 14. 10. 1911).

A tak lze říci, že Kristus zjevil cestu Filosofie svobody v makrokosmické, všeobecně platné podobě, která v podstatě spočívá v jakémkoli tvoření, jako je „tvoření z ničeho“, a tak může jít touto cestou každý člověk i na mikrokosmické úrovni. A Rudolf Steiner byl prvním, kdo to uskutečnil. Proto byla tato cesta svobody a lásky rovněž cestou oběti, bez níž by bylo každé skutečné tvoření nemožné.

Když na sebe vzal Rudolf Steiner karmu Anthroposofické společnosti, přinesl nejvyšší oběť a jednal zcela sám v astrálním tichu duchovního světa a při mlčení duchovních bytostí, které ho inspirovaly, zcela bez pomoci a rady Mistrů esoterického křesťanství, s nimiž působil v duchovním spojení v předcházejících letech. A to znamená, že následky této oběti - jako při žádném jiném činu, který Rudolf Steiner uskutečnil - byly zcela závislé na tom, zda lidé, jejichž objektivní karmu vzal na sebe, to svobodně pochopí. A jako uskutečnil Kristus mystérium Golgoty z čistě lidských sil (viz strana XX/179) - a proto byl nazván Synem člověka tak uskutečnil Jeho moderní žák a následovník Rudolf Steiner nejdůležitější čin svého života pouze z nejčistších sil svého

individuálního Já Jen proto se mohl stát jeho čin inspiračním vzorem pro ostatní lidi a zejména pro jeho žáky.

Z toho je zřejmé, proč dostal Rudolf Steiner jako výsledek spojení své vlastní karmy s Anthroposofickou společností okultní svolení odhalit jejím členům nejen jejich vlastní karmu, ale i karmu Anthroposofické společnosti, s níž objektivně spojil svou karmu během pozemské a kosmické přípravy anthroposofie v řadě inkarnací. Neboť jen tím, že členové získali poznání těchto karmických základů anthroposofického hnutí, bylo umožněno, aby získali oprávněné duchovní spojení se svým učitelem a byli uchráněni všech možných okultních omylů, což by mělo fatální následky pro celé anthroposofické hnutí.

Rudolf Steiner započal s odhalováním této společné karmy učitele a jeho žáků ve večerních přednáškách během Vánočního sjezdu a pokračoval pak dvaosmdesáti karmickými přednáškami, jejichž vyvrcholením pro členy Anthroposofické společnosti bylo bezpochyby zjevení její objektivní karmy. Že Rudolf Steiner v této souvislosti nemluvil jen o karmě anthroposofického hnutí, ale i o karmě Anthroposofické společnosti, je velmi významné, protože své přednášky výrazně zaměřil také na karmu současných členů Společnosti a rovněž na karmu všech lidských duší, které byly spojeny tak či onak s Michaelovým proudem v nadsmyslových světech a v budoucnu vstoupí do Anthroposofické společnosti, a předpokládá se tedy, že Společnost neztratí své spojení s esoterickým obsahem Vánočního sjezdu. Existuje o tom v této knize už zmíněný aspekt, který lze pochopit na základě toho, co jsme tu uvedli, ještě lépe. Podle Marie Steinerové jí Rudolf Steiner sdělil v rozhovoru, který s ní vedl, že v poslední době směřovaly k lidstvu tři volání, výzvy z duchovního světa.

První výzva, o které se zmínil při zahájení Vánočního sjezdu, zazněla k lidstvu na počátku současného období Michaelovy vlády (1879), což pak vedlo k založení anthroposofie na Zemi. „Impuls pro anthroposofické hnutí vyšel nikoli z vůle pozemské, ale jako následek volání, které zaznělo z duchovního světa“ (GA 260, 24. 12. 1923)- A toto anthroposofické hnutí nebylo z esoterického pohledu od počátku ničím jiným než moderní „vědou o Grálu“.

Druhá výzva zazněla v roce 1911 ve spojitosti se založením takzvané „Společnosti pro theosofickou činnost a umění“, jež byla přímo „pod ochranou individuality Christiana Rosenkreutze“ (GA 264, 15. 12. 1911). Jinými slovy byla tato „Společnost“ esoterickou nadací, která měla podle slov Rudolfa Steinera „přímý vztah k oné individualitě, kterou známe v západních dějinách pod jménem Christian Rosenkreutz“ (tamtéž).

A nakonec třetí výzva vzešla z Vánočního sjezdu, jak se o tom zmínil Rudolf Steiner ve svém závěrečném projevu 1. ledna 1924. Toto poslední volání, které směřovalo ke všem anthroposofům, mělo za cíl přivést je k duchovnímu probuzení a rozvinout jejich vnitřní odvahu, aby zůstali věrni esoterickému impulsu Vánočního sjezdu. A to

znamená následovat ona tři volání z duchovního světa, která vedou k vědomému prožití prahu a těch, kteří tam působí: Michaela, Christiana Rosenkreutze a éterického Krista.

Proto máme v prvních dvou výzvách spolu s jejich přímými následky také vytvoření esoterického spojení s oběma těmito proudy, z nichž během lidské evoluce vznikly první dva „kamene“ Nového Jeruzalému (grálská mystéria a jejich pokračování v mystériích rosikrucianů). A teprve když vzniklo toto nutné spojení, mohlo následovat stvoření nového, třetího „kamene“, který představuje kvintesenci nejdůležitějších duchovních sil současné epochy a vznikl jako odpověď na třetí volání z duchovního světa.

Ve třech „kamenech“, které byly nyní položeny jako základy Nového Jeruzalému, také ještě nalezneme tři stupně vývoje křesťanských mystérií, které odpovídají impulsům Otce, Syna a Ducha Svatého, jak působily v pozemských dějinách. Proto můžeme označit Titurelovy činy jako výsledek trvalého působení sil Otce (nadlidských sil) v křesťanských mystériích. Působení Christiana Rosenkreutze je v zásadě spojeno se silami Synovými, zatímco se působení Rudolfa Steinera vztahuje k současnému zjevení Ducha Svatého.

V jedné své rané přednášce (GA 94, 9. 6. 1906) charakterizuje Rudolf Steiner tyto tři stupně pomocí následujících symbolických forem.

První z těchto forem je obraz ještě stále nadlidských sil, které tvoří základ celého kosmického vývoje, zatímco obě další formy představují rozdíl mezi rosikrucianickým a anthroposoficky-duchovním proudem a jejich proměnu. Na druhé formě ještě není zcela vyjádřen princip Já jako individuální element a člověk je ještě závislý na inspirujícím proudu vyšších sil (oba trojúhelníky), naproti tomu třetí forma ukazuje dosažení principu Já a jeho úplné sebeurčení nebo sebeovládání, díky němuž je nyní člověk schopen získat nový, vědomý a svobodný vztah k celému makrokosmu.

To je význam dodekaedru, který je současně kosmickou i lidskou formou základního kamene Vánočního sjezdu. Skládá se z dvanácti pentagramů (pentagonů), které spojují vyšší Já člověka

(jeho pět principů) s celým makrokosmem. Přesné číslo dodekaedru ($5 \times 12 = 60$) se vztahuje k cestě dlouhé 60 mil, k té cestě, kterou je třeba projít, když člověk hledá Grál, aby po projití této cesty získal přístup do chrámu Grálu jakožto centra všech mystérií esoterického křesťanství.